

NJN

Tekst: Gerard Ouweneel. Illustraties: Erik van Ommen.

De Praamweg in Zuidelijk-Flevoland is een vogelaarstrefpunt. Dankzij twee bulten waar vanaf men in alle rust langdurig het binnengebied van de Oostvaardersplassen op vogels kan afspeuren. Een van de bulten is toegerust met een kloeke bank. Na een enerverende ochtend wespndieventrek begaven Luuk en ik ons naar de bult met bank om daar van meegenomen koffie en verdere leeftocht te genieten. Daar waren alle rangen uitverkocht. Begrijpelijk, want een vrije dag eind mei brengt cohorten vogelaars op de been. Zeker na zo'n week oostenwind, waardoor de vogellijnnieuwslezer overuren moest maken om alle waargenomen Roodpootvalken, Wespndieven, Zwarte Wouwen en meer op te sommen. In de groep jeugdige vogelaars die het Praamweg-trefpunt bezet hield, viel dan ook veel te bespreken.

Deze aflevering van 'Vlerkenstreken' is ook te lezen in de bundel 'Vlerkenstreken' van Gerard Ouweneel en Erik van Ommen. Dit boek is uitgegeven door 'het Vogeljaar' in het kader van het vijftig-jarig bestaan. Zie elders in 'het Vogeljaar' voor meer informatie over deze uitgave.

'Gisteren zag een Duitse vogelaar hier een arend', zegt er één. 'Uit de trein'. Er valt een veelzeggende stilte. Indien die Duitser nu hier zou opduiken, zou hij stellig heel wat kritische vragen over zijn arend voorgeschoteld krijgen. Aan de fietsen, de puntige dialogen, de kennis van zaken, de boterhammen met jam en vooral de koele kritiek waarmee het Oostvaardersplassenbeleid werd bejegend, was meteen duidelijk dat op

de Praambult een excursie van de Nederlandse Jeugdbond van Natuurstudie (NJV) neergestreekt was. Bij ons ging een klep open naar herinneringen van bijna een halve eeuw terug, toen op dagen als deze Oostvoorne en De Beer onze trefpuntplaatsen waren. En ook voor toenmalige NVJ-excursies, waarbij wij ons vaak aansloten. Om wat op te steken van de keien van kerels die er bij waren. En ook omdat er lui bij liepen die verrekijkers bezaten. Want vogelaars in bezit van verrekijkers, konden toen verzekerd zijn van een trouw gevolg. 'We gaan nu over tot het waarnemen van een IJseend,' kondigde excursieleider Wim Penning de rond hem verzamelde NVJ-ers eens aan. En met een gewoontegebaar deed hij zijn verrekijker af, om deze de obligate ronde te laten doen. Terwijl Wims volgelingen beurtelings van de IJseend genoten, kon hij zich met zorg een boterham met jam klaarmaken. Toen ook al jam. Het rugzakje dat daartoe open ging, onthulde dan 'Het Vogelboekje' van dr. Jac. P. Thijssen, een eindje brood en twee in papier gewikkelde klodders boter, respectievelijk jam. Zoals naar zeggen cowboys tijdens

uitoefenen van hun beroep het presteren met één hand een shagje te rollen, beheerste Wim in mijn herinnering de kunst al sjouwend en vogelend, zich een vlekkeloze boterham met jam te bereiden. Hij kende De Beer als geen ander en het verhaal deed de ronde dat toen daar een Zearend verbleef, deze bij hem vooringing boven schoolbezoek. Hij werd dan ook onderwijzer en vast een goede. Een neus voor fijne plekjes behield hij, want ik zie hem nu rondfietsen op Schiermonnikoog. Kort nadien werd duidelijk dat natuurliefhebbers bestonden uit twee categorieën lieden: lui die bij de NVJ (geweest) waren en die niet. Ik dus niet. Enfin, waarmee te zeggen dat langs de Praamweg wij beseften dat bij de NVJ ruim veertig jaar later gelukkig nog veel overeind was gebleven. Ook de dialoog zoals, pratend over een collega: 'Hij gaat naar Bharatpur, in India.' 'Dan gaat-ie zeker met z'n moeder mee want die moet nodig naar een goeroe.' Wel veranderd was de optiek. Nu per hoofd een verrekijker plus telescoop. Tegen toen één verrekijker per groep.